

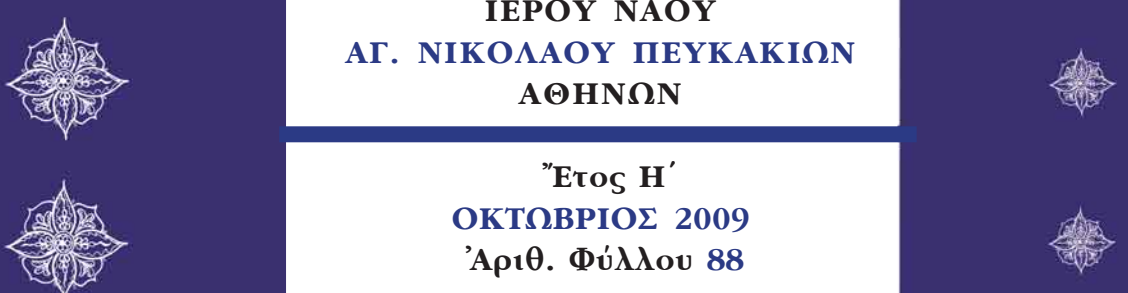

Ἑνοριακὴ

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Ἔτος Η΄
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2009
Ἄριθ. Φύλλου 88

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ εὐθυνόμαστε γιὰ τὸν χωρισμό τῆς Πολιτείας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία (π. Β. Θ. Β.)	215
02. «Ἐπειδὴ μόνον ἐμεῖς ἀντίθετα πρὸς τοὺς βαρβάρους ποτέ δὲν μετρήσαμε τὸν ἐχθρὸ στή μάχη» (Νινέττα Βολουδάκη)	223
03. Ἰσλάμ καὶ Κοράνιο (Α. Τ.)	225
04. Ἐκκλησίες μετατρέπονται σὲ Τζαμιά	228
05. Ὁ DAN BROWN σὲ διατεταγμένη ὑπηρεσία (Νινέττα Βολουδάκη)	230
06. Θὰ μάθουμε τὰ παιδιά μας νὰ βλέπουν ἢ θὰ στραβωθοῦμε καὶ μεῖς; (Μαρίνα Διαμαντῆ)	232
07. Ἡ κἀρα τοῦ Παπαδιαμάντη (π. Β. Θ. Β.)	234
08. Ἐνοριακὴ Αἰμοδοσία	236

ἐνοριακὴ **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80

Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἵπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΥΠΑΚΟΗ»

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΕΥΘΥΝΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΩΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

θάσαμε ήδη σέ μία κρίσιμη καμπή. Ἐπίκειται -άν δέν ἀντιδράσουμε μέ σθένος ὅλοι οἱ πιστοί- ὁ χωρισμός τῆς Πολιτείας ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Δυστυχῶς, μεθοδεύεται συστηματικά αὐτός ὁ χωρισμός, ἐνῶ ἐμεῖς, κληρικοί καί λαϊκοί κοιμώμαστε. Μερικοί, μάλιστα, φαίνονται καί εὐχαριστημένοι, βλέποντας μέ τά ἀφελῆ τους κριτήρια ὅτι αὐτός ὁ χωρισμός θά εἶναι ἀπελευθερωτικός καί, τελικά, ὠφέλιμος γιά τόν ὀρθόδοξο λαό μας!

Ἐκεῖνοι, ὅμως, πού βλέπουν τά πράγματα μέ σοβαρότητα, διαπιστώνουν ὅτι ὁ ἐπικείμενος χωρισμός τῆς Πολιτείας ἀπό τήν Ἐκκλησία εἶναι τό ἀναμενόμενο ἀποτέλεσμα, τό τελικό Διαζύγιο μετά ἀπό μία πολυχρόνια διάσταση τῆς Πολιτείας ἀπό τήν Ἐκκλησία, πού ἄρχισε δειλά-δειλά πρὶν διακόσια χρόνια καί κορυφώνεται στίς μέρες μας μέ τήν τυπική πιά ἔκδοση καί τοῦ νομικοῦ Διαζευκτηρίου.

Πρόκειται γιά μία μεθοδευμένη καί συστηματική προσπάθεια τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου μας μέ ἐπιδίωξη τήν μετάθεση τῶν στόχων καί τῆς προοπτικῆς τοῦ λαοῦ μας σέ διεύθυνση ἀντίθετη ἀπό τούς στόχους καί τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας μας.

* * *

Ἄς πάρουμε, ὅμως, τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή.

Πρὶν διακόσια χρόνια, οἱ πυροβολισμοί, πού ἔθεσαν τέρμα στήν ἐπίγεια ζωή τοῦ μαρτυρικοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννη Καποδίστρια, ἀντί νά προκαλέσουν τήν ἀντίδραση τοῦ ἱεροῦ κλήρου ὥστε νά κατονομάση καί νά στιγματίση τούς δολοφόνους τῆς πνευματικῆς προοπτικῆς τοῦ ἔθνους μας, ἐπτόησε καί κατατρόμαξε τούς Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας καί τούς ἔκαμε νά

“λουφάξουν” περιδεεῖς στούς τέσσερις τοίχους τῶν ἐκκλησιῶν καί νά ἀπεμπολήσουν τήν ποιμαντική τους εὐθύνη, πού ὑπαγορεύει στούς κληρικούς νά ἐποπτεύουν καί νά κατευθύνουν τήν καθημερινή ζωή τῶν πιστῶν, ἀφοῦ γιά τόν χριστιανό δέν ὑπάρχει χωρισμός πνευματικῆς καί καθημερινῆς ζωῆς.

Ἔτσι, αὐτό πού μέχρι πρὶν 200 χρόνια ἦταν αὐτονόητο, δηλαδή ὅτι σέ ἓνα πιστό λαό κορυφαῖος ἡγέτης εἶναι ὁ ἱερός κληρικός καί οἱ πολιτικοί ἄρχοντες μέρος τοῦ ὀρθόδοξου ποιμνίου, σταδιακά, μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου, ἐπεβλήθη τό ἀδιανόητο καί κατεστάθησαν ὡς ὑπερτάτη ἀρχή οἱ πολιτικοί ἄρχοντες, ἐνῶ ὁ ἱερός κληρικός ἐτέθη –ὑπαιτιότητί του– στό περιθώριο, σάν μιὰ ἀσήμαντη μερίδα μέσα στήν Ἑλληνική ἐπικράτεια. Εἶναι ἐνδεικτικό τό ὅτι οἱ κυβερνῶντες –ιδίως κατά τήν τελευταία τριακονταετία– ἀναφερόμενοι στήν Ἐκκλησία καί στίς θέσεις πού ἐκφράζει Ἐκείνη σέ πνευματικά ζητήματα, ἀπαντοῦν ὅτι «θά μελετήσουμε τίς ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας ὅπως καί τῶν λοιπῶν φορέων»!...

Πρέπει κανεῖς νά γράφει πολλά ἀκόμη –ἤδη ἔχουμε τόσα καί τόσα γράφει μέχρι πρόσφατα καί ὅμως φαντάζουν πολύ λίγα– γιά νά ἐπαναφέρῃ στή συνείδηση τῶν πιστῶν τήν ἀληθινή θεολογία, ἡ ὁποία κραυγάζει ὅτι σέ ἓνα ὀρθόδοξο κράτος ἡ **Πολιτική εἶναι οὐσιαστικά Ποιμαντική** καί, ἐφ’ ὅσον εἶναι Ποιμαντική, πρέπει ἀπαραιτήτως νά ἔχη τήν πνευματική ἐποπτεία τῆς Ἐκκλησίας.

Τό ἔθνος μας ἀπό τήν ἀρχαιότητα ταύτιζε τήν πίστη μέ τήν ζωή καί, ὅταν «ἤλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου» ἐβίωσε ἀπόλυτα αὐτήν τήν ταυτότητα χωρίς νά ἐπιτρέψῃ σέ κανέναν νά ἀμφισβητήσῃ αὐτή τήν ταύτιση ἀπό τό γεγονός ὅτι οἱ κληρικοί παρέδωσαν στούς λαϊκοὺς πιστοὺς τήν διακυβέρνηση τῶν πολιτειακῶν ὑποθέσεων καί ἀρνήθηκαν νά ἀσκήσουν παράλληλα μέ τήν ἱερατική τους διακονία τήν κοσμική ἐξουσία.

Ἡ ὀρθόδοξη συνείδηση, ἀπό τίς πρῶτες κιόλας μέρες τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, κατάλαβε τό βαθύτατο νόημα τῆς ἐπιμονῆς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων νά μή ἀσχοληθοῦν οἱ ἴδιοι μέ τήν διευθέτηση τῶν βιωτικῶν πραγμάτων ἀλλά νά τήν ἀναθέσουν ὡς

διακόνημα σέ πιστούς ανθρώπους οί όποιοι θά έκλέγοντο μέν από τόν λαό αλλά ή επικύρωση τής έγκαταστάσεώς τους καί ή έποπτεία τής διαχειρίσεώς τους θά έγίνετο από τήν Έκκλησία.

Ή όρθόδοξη συνείδηση ούδέποτε δέχθηκε ότι αύτή ή παραχώρηση τής κοσμικής έξουσίας στους λαϊκούς σημαίνει καί τήν αναγόρευση τών λαϊκών αρχόντων σέ ύπέρτατη έξουσία, διότι μιά τέτοια αντίληψη θά έσήμαινε ότι ή όρθόδοξη θεολογία δίδει προτεραιότητα στό σώμα καί αναγνωρίζει τήν ύπεροχή του σώμα-τος επί τής ψυχής, έφ' όσον ή κοσμική έξουσία έχει αποκλειστική αρμοδιότητα τήν διευθέτηση τών βιωτικών, δηλαδή τών ύλικών πραγμάτων.

Ή από τίς πρώτες μέρες τής χριστιανικής ζωής –σέ πείσμα κάποιων σημερινών όνειροταξιδεμένων θεολόγων, όπαδών του «άγγελισμοϋ»– οί πιστοί κατενόησαν ότι δέν είναι δυνατόν νά ζήσουν διπλή ζωή καί γι' αύτό «έθεσαν παρά τούς πόδας τών Άποστόλων» καί τούς έαυτούς τους αλλά καί τίς περιουσίες τους, μέ τίς όποιες περιουσίες δέν αντιμετώπισθηκαν μόνο οί βιωτικές ανάγκες τών χριστιανών αλλά δημιουργήθηκε τό μέγα καί έξαίσιο αρχιτεκτονικό θαϋμα τών Κατακομβών, τών όποιών ή διαρρύθμιση έστέγασε τίς περισσότερες δραστηριότητες τής καθημερινής ζωής, μηδέ τής ταφής έξαιρουμένης. Οί Κατακόμβες δέν ήσαν μόνο χώροι γιά τήν λατρεία καί τήν ταφή τών χριστιανών, όπως θέλουν πολλοί προχειρολόγοι νά τίς παρουσιάζουν, αλλά καί τόποι παιδείας καί ψυχοσωματικής καλλιέργειας τών ανθρώπων, από τήν νηπιακή έως τήν γεροντική τους ήλικία.

Οί Κατακόμβες ήσαν ό τρόπος ζωής τών χριστιανών, γιατί ήταν γι' αύτούς άδιανόητο νά χωρίσουν τήν πίστη τους από τήν καθημερινή τους ζωή. Τούς ήταν άδύνατο νά ζήσουν μέσα σέ ένα άλλόφρονα κόσμο καί σ' ένα σχιζοφρενικό περιβάλλον, πού διχάζει τόν άνθρωπο καί τόν βυθίζει στη δυστυχία.

Πέρασαν τρακόσια χρόνια ζωής τών χριστιανών σέ επίπεδο κάτω από τή γή αλλά σέ πνευματικό επίπεδο ούράνιο καί άσύγκριτα άνώτερο από τό επίπεδο τής γής, πού ζούσαν οί ειδωλολάτρες, έως ότου ό Μέγας αύτός Νοϋς καί Μέγας άγιος,

ὁ Ἅγιος Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ἐκάλεσε τοὺς χριστιανούς νά βγοῦν ἀπὸ τίς Κατακόμβες καί νά ἀγιάσουν τή γῆ φέρνοντας στήν ἐπιφάνεια τήν ὑπόγεια ἀλλά ἔνθεη ζωή τους, ὡς ζωή τῆς Αὐτοκρατορίας του.

* * *

Ἔτσι ἔζησε ὁ πιστός λαός μέχρι τήν Ἄλωση τῆς Πόλεως ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἀλλά καί μετὰ τήν Ἄλωση, καί αὐτός ἀκόμη ὁ ἀλλόθρησκος Μωάμεθ κατενόησε ὅτι ἡ ὑπερτάτη ἀρχή τοῦ Γένους εἶναι ἡ Ἐκκλησία καί παρέδωσε ὅλη τήν ἐπιστοσία τῶν χριστιανῶν στά χέρια τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Τό ὀρθόδοξο ἔθνος μας διατηρήθηκε ἀλώβητο τετρακόσια χρόνια μέ τήν Ἐκκλησία ἐθναρχοῦσα ἕως ὅτου –καί πάλι μέ τήν πρωτοστασία τῶν κληρικῶν– ἀπέκτησε τήν ἐλευθερία του.

Ὁ πρῶτος Κυβερνήτης μετὰ τήν ἀπελευθέρωση, ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας, φορέας τῆς ὀρθόδοξου πίστεως συνέχισε μέ χριστιανικό ἦθος τήν Παράδοση καί πολιτεύθηκε ὡς πιστό τέκνο τῆς Ἐκκλησίας καί ὄχι σάν ἀφεντικό Της, ὀρίζοντας ὅτι «ἡ ἐκπαίδευση τῶν ἑλληνοπαίδων πρέπει νά γίνεται ὅμοια μέ τήν ἐκπαίδευση τῶν ὑποψηφίων κληρικῶν», δείχνοντας μέ αὐτό ὅτι μεταξύ κληρικῶν καί λαϊκῶν ὑπάρχουν μέν διαφορετικά διακονήματα ἢ διαφορετικοί ρόλοι, ὅπως ἐπικρατεῖ νά λέγεται μέ τήν σημερινή διαλεκτική, ἀλλά ὄχι διαφορετική πίστη, ἦθος καί ζωή.

Τελικά, οἱ πυροβολισμοί, πού ἔπεσαν καί θανάτωσαν τόν Καποδίστρια τραυμάτισαν βαρειά καί τήν ὀρθόδοξη θεολογία! Οἱ πυροβολισμοί ἔπληξαν καίρια τήν ὀρθόδοξη θεολογία ὡς Ποιμαντική, καί τήν μετέτρεψαν σέ προτεσταντική θεολογία, ὅπου ἡ κοσμική ἐξουσία εἶναι τό ἀφεντικό καί τοῦ λαοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔρχονται, βέβαια, πολλοί προχειρολόγοι σήμερα καί ἰσχυρίζονται ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπανέλθουμε στά χρόνια τοῦ Βυζαντίου, δέν κάνουν ὅμως τόν κόπο νά μᾶς πληροφορήσουν γιά τό ποιός εὐθύνεται γιά τήν ἀλλοίωση αὐτή, ἡ ὁποία δέν ἄρχισε πρὶν ἀπὸ εἴκοσι ἢ τριάντα χρόνια μέ τήν ἄνθηση τῆς

τεχνολογίας, αλλά ἄρχισε ἀμέσως μετά τούς πυροβολισμούς ἐναντίον τοῦ Καποδίστρια. Δέν εἶναι, λοιπόν, ἀποκλειστικά ὑπεύθυνος γιά τό κατάντημα αὐτό ὁ κληρός, πού σκιάχτηκε μέ τούς πυροβολισμούς κατά τοῦ Καποδίστρια καί κίότεφε, προδίδοντας μέ τή δειλία του καί τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του καί τόν λαό Του;

Κι ἂν τότε κίότεφε ὁ Κληρός ἀπό τούς πυροβολισμούς καί ἐπακολούθησαν λάθη ἐπί λαθῶν καί προσετέθη στήν κακή καί ἡ κάκιση νοοτροπία, τί εἶναι, ἄραγε, αὐτό πού μᾶς κρατάει δέσμιους σήμερα ἐμᾶς τούς κληρικούς, σέ ἐποχή πού ἀπίθανες μειοψηφίες διεκδικοῦν ἀπίστευτα καί ἀνήκουστα δικαιώματα, τί μᾶς κρατάει δέσμιους καί βραχυκυκλωμένους καί δέν ἀντιδροῦμε ὥστε νά ἐπαναφέρουμε τό ἦθος καί τήν Ὁρθόδοξη θεολογία μας Ἀφέντη καί Κυβερνήτη τῆς ζωῆς τοῦ Ποιμνίου μας;

Δέν μιλῶ γιά τούς κληρικούς –μεγαλόσχημους καί μικρόσχημους– πού ἦσαν, εἶναι καί θά εἶναι συμπαῖκτες καί διαπλεκόμενοι μέ τούς ἀπογόνους τῶν Κοτζαμπάσηδων πολιτικῶν, ἀλλά μιλῶ γιά τούς ἀγνοῦς καί ἄδολους καί ἱεραποστολικούς Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι φαίνονται παγιδευμένοι σέ μιά ἀντορθόδοξη Θεολογία, τήν ὁποία θεωροῦν μάλιστα καί ὡς τήν πεμπουσία τῆς πνευματικότητας!

Μιλῶ γιά ἐκείνους πού, ἐνῶ ἔχουν πατρικό ἐνδιαφέρον γιά τήν πνευματική προκοπή τῶν ἀνθρώπων, ἀδυνατοῦν νά καταλάβουν ὅτι εἶναι προδοσία τοῦ λαοῦ μας τό νά τόν ἐγκαταλείψουμε ἐμεῖς οἱ Ποιμένες σέ ἄρχοντες πού περιθωριοποιοῦν τήν Ἐκκλησία, γιά νά ἔχουν αὐτοί ἐν συνεχείᾳ τήν εὐχέρεια νά διαστρέφουν τό λαό τοῦ Θεοῦ καθημερινά καί ἐπί εἰκοσιτετραῶρου βάσεως μέσω τῶν τηλεοράσεων, τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν, τῶν περιοδικῶν καί τῶν ἐφημερίδων.

Ἄπορῶ. Πῶς δέν βλέπουν οἱ Ἱερεῖς μας ὅτι ὁ λαός μας μέρα μέ τήν ἡμέρα ἀποχριστιανίζεται μέ αὐτή τήν τακτική; Πῶς δέν βλέπουν ὅτι δέν μπορεῖ νά προχωρήσει ἄλλο ἔτσι ἡ ζωή μας; Ἄν οἱ πρῶτοι Ποιμένες κάλεσαν τούς πιστούς νά δημιουργήσουν μιά νέα κοινωνία «ἐν ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς», μακριά ἀπό

τήν ἀλλοτρίωση τοῦ κόσμου, ἀφοῦ τότε δέν εἶχαν δικαίωμα νά ψηφίζουν τούς ἄρχοντες τους ἀλλά τούς ἐπιβάλλονταν μέ τή βία, πόσο μεγάλη εἶναι ἡ εὐθύνη μας, πού, ἐνῶ ἔχουμε δικαίωμα νά ἐκλέγουμε τούς πολιτικούς μας ἄρχοντες, δέν καλοῦμε τούς πιστούς νά πάψουν νά στηρίζουν πολιτικές παρατάξεις πού δέν ταυτίζονται ἀπόλυτα μέ τό πνεῦμα καί τή θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας; Καί πόσο ἀξιοθρήνητοι εἴμαστε πού δέν ἀποδοκιμάζουμε καί δέν στιγματίζουμε τούς πολιτικούς πού, ὄχι μόνο δέν αἰσθάνονται ὑπερέται τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του ἀλλά καί παρεμβαίνουν προκλητικά καί ἀφαιροῦν ἀκόμη καί τόν λόγο ἀπό τούς κληρικούς, παρασύροντας τόν λαό νά πιστεύη πώς, ὅταν οἱ κληρικοί ἐλέγχουν τούς πολιτικούς γιά τίς παρεκκλίσεις τους ἀπό τήν Ὁρθοδοξία τότε παίρνουν τόν ρόλο τοῦ πολιτικοῦ;

Εἶναι ἀπελπιστικά ἐντυπωσιακό ὅτι ἡ ἀλλοίωση τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος στόν τομέα τῆς Ποιμαντικῆς ἔχει τόσο πολύ κορυφωθεῖ, ὥστε καί ἐκλεκτοί ἀκόμη κληρικοί ἀνατριχιάζουν καί μόνο στό ἄκουσμα τῆς λέξεως πολιτική, μή μπορῶντας νά διακρίνουν ὅτι, ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νά ἀσχοληθοῦν οἱ κληρικοί μέ τά ὑπάρχοντα κόμματα τῆς Βουλῆς πού εἶναι ὅλα ἀνεξαιρέτως ἀλλότρια τῆς Ἐκκλησίας (οἱ ἐλάχιστοι πιστοί βουλευτές εἶναι χρήσιμοι στίς παρατάξεις τους μόνο γιά τά πανηγύρια), καί ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νά ἐπιδοθοῦμε ὅλοι μαζί οἱ Πνευματικοί σέ ἕναν ἄνισο μέν ἀλλά ἐπιβαλλόμενο ἀγῶνα, ὥστε νά ἀπαρτισθῇ μία πολιτική Παράταξη πού σάν Καταστατικό της, ἔμπνευσή της, ὁδηγό καί στόχο της θά ἔχη τή βίωση καί τήν ἐπικράτηση τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως στήν καθημερινή ζωή τῶν ἀνθρώπων.

Εἶναι ὑπέρτατο χρέος τῶν κληρικῶν νά καλέσουμε τόν πιστό λαό νά πάψη νά σχετίζεται μέ τούς ἐχθρούς τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, μέ αὐτούς πού πολεμοῦν μέ λύσσα ὥστε νά μή πραγματοποιηθῇ ἡ εὐχή τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς «ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπί τῆς γῆς».

Πρέπει, ἐπί τέλους, νά καταλάβουμε ἐμεῖς οἱ κληρικοί ὅτι εἶναι ἄλλο πρᾶγμα τό νά τοποθετούμεθα ὑπέρ τῆς μιᾶς ἢ τῆς

ἄλλης ἀπό τίς ὑπάρχουσες παρατάξεις τῆς Βουλῆς, πού ἔχουν ὅλες ἀνεξαιρέτως κοσμικό καί ἀντιεκκλησιαστικό φρόνημα καί ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νά ἐργασθοῦμε ὅλοι οἱ κληρικοί γιά νά ἀπαρτιστεῖ μιά ὀρθόδοξη παρεμβολή πνευματικῶν ἀνθρώπων πού θά πολιτευθοῦν γιά νά συμβάλλουν στήν ὑλοποίηση τῆς Ποιμαντικῆς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἶναι ἀδιανόητο νά παραδέχονται ὀρθόδοξοι κληρικοί ὅτι, ἐπειδή ἡ πατρίδα μας ἔγινε πολυπολιτισμική πρέπει νά ξεχάσουμε τό ἦθος τῆς ὀρθοδόξου πολιτικῆς καί νά “κλειστοῦμε στό καβούκι μας”. Ἔχουν πολύ μεγάλο λάθος νά πιστεύουν ὅτι ἔγινε πολυπολιτισμική χώρα ἡ Ἑλλάδα ἐπειδή κατακλύσθηκε –μέ εὐθύνη τῶν ἀμοραλιστῶν πολιτικῶν– ἡ χώρα μας ἀπό ὀρδές ἀπολίτιστων ἀνθρώπων, πού τήν μετέτρεψαν σέ γιουσουρούμ καί ἀλλαλούμ.

Πολυπολιτισμική ἦταν ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, στήν ὁποία περιλαμβάνοντο καί ἄνθρωποι ἄλλων πολιτισμῶν ἐκτός τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, οὐδέποτε ὅμως αὐτό εἶχε σάν ἀποτέλεσμα νά συρρικνωθῇ ἡ Ὀρθόδοξη Πίστη καί Ζωή χάριν τῶν ἄλλων πολιτισμῶν ἢ γιά νά μὴν προσβληθοῦν οἱ ἄλλοι πολιτισμοί. Ἐν ἐναντία περιπτώσει –μέ τή λογική αὐτῶν τῶν κληρικῶν– ἐν μέσω τῶν “πολιτισμῶν” καί τῶν ἄλλοθρήσκων τί ρόλο ἔχει τότε ἡ Ἐκκλησία πάσης Ἑλλάδος; Ρόλο διακοσμῆτικό;

Ποιόν μὴ παράφρονα πιστό ἐνδιαφέρει ἂν θά δυσανεστηθοῦν κάποιοι ἄλλοι πολιτισμοί ἀπό τὴν ὀρθόδοξη πίστη μας μέσα στήν ἴδια τὴν ὀρθόδοξη Ἑλλάδα μας; **Κι ἂν αὐτό ἐνδιαφέρη τοὺς πολιτικούς μας, γιατί ἐμᾶς πρέπει νά μᾶς ἐνδιαφέρουν αὐτοὶ οἱ πολιτικοί;**

Ποιός εἶναι, τελικά, αὐτός πού μᾶς βραχυκυκλώνει καί μᾶς ὑποχρεώνει νά ἀνήκουμε, “σώνει καί καλά”, σέ κόμματα πού ἀρνοῦνται νά ὑποταχθοῦν στό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας; Ποιός, ἐπιτέλους, θά μᾶς ἐξηγήσῃ γιατί πρέπει ἐμεῖς οἱ κληρικοί νά ἀποφεύγουμε τὴν πολιτική, πού εἶναι γιά τὴ θεολογία μας Ποιμαντική, ἀντὶ νά ἀποφεύγουμε τὰ πολιτικά κόμματα πού δὲν εἶναι καρποὶ τῆς Ἐκκλησίας μας;

* * *

Εἶναι, λοιπόν, ἢ δέν εἶναι ἀποκλειστική εὐθύνη τῶν κληρικῶν ὁ ἐπικείμενος χωρισμός Πολιτείας καί Ἐκκλησίας;

Ἐφοῦ ἐμεῖς οἱ κληρικοί χωρίσαμε τήν πολιτική ἀπό τήν πνευματική ζωή καί καυχώμεθα γι' αὐτό καί τό ἀνακηρύξαμε ὡς ὀρθόδοξη θεολογία, τότε, γιατί τώρα μυξοκλαῖμε καί ὀδυρόμεθα γιά τόν ἐπικείμενο χωρισμό; Διακόσια χρόνια οἱ πολιτικοί πορεύονται χωρίς τήν Ἐκκλησία, εἶναι σέ διάσταση μέ τήν Ἐκκλησία. Τώρα ἐκδίδεται τό Διαζύγιο.

Ἡ ὥρα εἶναι κρίσιμη.

Ἡ θά ἀναμετρήσουμε τίς εὐθύνες μας καί θά καλέσουμε τόν πιστό λαό σέ ἐπάνοδο στή σωστή θεώρηση τῆς Πολιτικῆς, ὡς συνάρτηση τῆς πνευματικῆς του ζωῆς, ἀποδεικνύοντες ὅτι εἶμαστε ἀληθινοί Ποιμένες του, ἢ ἐντός ὀλίγου θά φανῆ περίτρανα ὅτι εἶμαστε πολύ κατώτεροι τῶν περιστάσεων, ὅπως ὁ ἀξιοθρήνητος Λουδοβίκος, πού ὅταν ἔπεφτε ἡ Βαστίλλη στά χέρια τῶν ἐπαναστατῶν καί ἐσεῖετο ὁ κόσμος ὀλόκληρος ἐκεῖνος ἔγραφε στό ἡμερολόγιό του: «Σήμερα ἔβρεχε καί δέν πῆγα γιά κυνήγι. Πολύ ἀνιαρή ἡμέρα»!...

π. Β. Ε. Β.

**«ΕΠΕΙΔΗ ΜΟΝΟΝ ΕΜΕΙΣ
ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ
ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΜΕΤΡΗΣΑΜΕ ΤΟΝ ΕΧΘΡΟ ΣΤΗ ΜΑΧΗ»**

(Αίσχύλος)

Εί δύο πρώτοι φθινοπωρινοί μήνες έχουν πολλές ἐπετείους πού ἐπιβεβαιώνουν τά λόγια τοῦ Αἰσχύλου. Στό τέλος τοῦ προηγούμενου μηνός γιορτάστηκε ἡ περίφημη ἄλωση τῆς Τριπολιτσᾶς. Λέτε νά διάβασε ὁ Κολοκοιτρόνης τί ποσοστά τοῦ ἔδωσαν οἱ στατιστικές γιά τό ἄν θά πατοῦσε ἢ ὄχι τήν Τρίπολη;

Στό τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνός θά γιορτάσουμε τήν ἀντίσταση πού προβάλλαμε στό Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο στήν πύο καλοοργανωμένη καί δυνατή πολεμική μηχανή τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Λέτε, οἱ πατεράδες μας πού πολεμοῦσαν σιά βουνά νά διάβαζαν κι ἐκεῖνοι τί ποσοστά τούς ἔδιναν οἱ στατιστικές γιά τή νίκη;

Ἐπό τόν καιρό τοῦ Αἰσχύλου μέχρι τόν καιρό τῶν γονέων μας ἡ καλή «τρέλλα» τῆς φυλῆς μας δέν μετροῦσε ἀριθμούς. Ἄρκει νά εἶχαμε τήν πεποίθηση ὅτι ἀγωνιζόμαστε γιά κάτι πού εἶναι ἱερό καί δίκαιο. Ἐπό τόν Αἰσχύλο μέχρι τούς γονεῖς μας ἡ αὐταιπάρνηση, ἡ «ξεροκεφαλιά» πού ἀρνιόταν νά καμφθεῖ μπροστά στίς ἀντιξοότητες, ἡ γενναιότητα πού δέν μετράει ἀριθμούς, ἡ ζωνιάνια πού νικάει τή φθορά τῆς ἀπάθειας καί τῆς ἀδιαφορίας, παρέμεναν τά σταθερά χαρακτηριστικά τοῦ λαοῦ μας. Ξαφνικά ὅμως, τά τελευταῖα πενήντα χρόνια, ὅλα χάθηκαν. Κάποιοι μᾶς ἔπεισαν ὅτι εἴμαστε μικρός λαός καί μᾶς εἶπαν ὅτι δέν πρέπει νά μιλάμε γιάτί εἴμαστε λίγοι ἐνῶ αὐτοί εἶναι πολλοί.

Ἐτοι ἀρχίσαμε κι ἐμεῖς νά μαθαίνουμε νά μετᾶμε. Ἐτοι ἀρχίσαμε νά ζυγίζουμε. Ἐτοι ἀρχίσαμε νά ἐνδιαφερόμαστε, ὄχι γιά τό ἄν μᾶς λέει κάποιος ἀλήθεια, ἀλλά γιά τό πόσοι ἄλλοι, ἐκτός ἀπό μᾶς, θεωροῦν ὅτι αὐτό πού ἀκοῦν εἶναι ἀλήθεια. Κι ἄς εἶναι αὐτό πού λέγεται τό μεγαλύτερο ψέμμα. Ἐφόσον ἡ πλειοψηφία τό «βαπτίζει» ἀλήθεια τότε τό ψέμμα γίνεται ἀλήθεια. Κι ἐφόσον τήν Ἀλήθεια ἡ πλειοψηφία τήν ἀγνοεῖ, τότε εἶναι ἀνυπόστατη. Οἱ ἀριθμοί ἔχουν τή δύναμη. Οἱ ἀριθμοί εἶναι Ἡ δύναμη.

Ἀνόητε Αἰσχύλε. Ἀνόητε Λεωνίδα. Ἀνόητε Καβάφη πού ἔγραφες

«τιμή σ' εκείνους όπου στή ζωή των ὄρισαν καί φυλάγουν Θερμοπύλες». Ἄνόητοι ὅσοι ἔταξαν νά φυλάνε Θερμοπύλες. Ἄνόητε Κωνσταντῖνε Παλαιολόγε πού δέν μπήκες στό πλοῖο νά φύγεις γιά τή Δύση γιά νά ζήσεις μέσα στήν καλή χαρά. Ἄνόητε Ἀθανάσιε Διάκε πού κάθισες νά σέ σκοτώσουν ἔτσι βάνουσα. Ἄνόητε Παπαφλέσσα πού νόμισες ὅτι θά σταματήσεις τίς ὀρδές τῶν βαρβάρων στό Μανιάκι. Ἄνόητε Κολοκοιτρόνη πού πήγες νά καταλάβεις μιά ὀχυρωμένη καί δυνατή πόλη μέ δέκα ξυπόλητους καί πεινασμένους ρέμπελους. Ἄνόητε Ρήγα Φεραῖε πού κατέληξες νά σέ πνίξουν ἄδικα σ' ἓνα ξένο ποτάμι, σέ μιά ξένη γῆ, γιατί δέν μέτρησες πώς ἦσαν ἓνας κι αὐτοί ἦσαν πολλοί. Ἄνόητε Καποδίστρια πού κοίταξες σιά μάτια τόν δολοφόνο σου καί τόν χαιρέτησες. Ἄνόητε Παῦλε Μελά πού πήγες νά σκοιωθεῖς σ' ἓνα ξένο τόπο πού δέν σοῦ ἦταν τίποτα, ἐνῶ μπορούσες νά ζήσεις σιά πλούτη καί τήν καλοπέραση καί τήν εὐτυχία. Ἄνόητε πατέρα μου πού δέν ἔφυγες γιά τήν Ἀγγλία, νά ζήσεις τή ζωή τῆς δοξασμένης «ἀντιστασιακῆς» ἔξορίας, ἀλλά πήγες νά πολεμήσεις πάνω σιά βουνά, χωρίς καμμιά ἐλπίδα, ἀφοῦ ἤξερες ὅτι «οἱ Μῆδοι ἐπιτέλους θά διαβοῦνε ...»

Ἐξυπνοί ἐμεῖς, τά παιδιά αὐτῶν τῶν «ἀνόητων» πού συνειδητοποιήσαμε ἐπιτέλους ὅτι οἱ Μῆδοι «διάβηκαν» καί οἱ Μῆδοι εἶναι πολλοί κι ἐμεῖς πρέπει νά βάλουμε μυαλό καί νά προστεθοῦμε σιούς δικούς τους ἀριθμούς, γιατί ἐμεῖς εἴμαστε «λίγοι» κι ἡ χώρα μας «μικρή»! Πῶς θά ὑψώσουμε ἐμεῖς ἀνάστημα στό πλῆθος καί τήν ἰσχὺ τῶν Μήδων; Ἐμεῖς εἴμαστε λογικοί καί ρεαλιστές κι ὄχι ἀνόητοι σάν κι αὐτούς πού μᾶς γέννησαν...

Ἔτσι, λοιπόν, ἐμεῖς οἱ «ἔξυπνοί» καί οἱ «σοφοί» θά διορθώσουμε τά λάθη τῶν «ἀνόητων» καί θά χτίσουμε τό μέλλον μας. Κι ὅποιος ζήσει νά τό δεῖ ... καλά νά πάθει!

Νινέττα Βολουδάκη

ΙΣΛΑΜ ΚΑΙ ΚΟΡΑΝΙΟ

Στό προηγούμενο άρθρο μιλήσαμε για τό τί εἶναι τό Ἰσλάμ, μέ μιά πρόχειρη προσέγγιση, ἀλλώστε αὐτό εἶναι μεγάλο κεφάλαιο καί δέν μπορεῖ νά διερευνηθεῖ μέ ἄρθρα. Θά προσπαθήσουμε ὅμως νά ἐρμηνεύσουμε τήν οὐσία του, ὥστε νά μήν ἀντιμετωπισθεῖ πρόχειρα καί μέ ἀφέλεια μιά τέτοια πλάνη, πού προσπαθεῖ νά “ξετρυπώσει” στήν Ἑλλάδα μας μέ πολλούς ὑπουλοῦς τρόπους.

Ξεκινᾶμε μέ τήν λέξη “Ἰσλάμ” πού σημαίνει “ὑποταγή”.

Ἰποταγή, ὑποτίθεται, στό θέλημα τοῦ θεοῦ, ἀλλά δυστυχῶς, αὐτή ἡ πλάνη εἶναι φτιαγμένη ἔτσι ὥστε ἡ ὑποταγή νά γίνεται στό θέλημα τοῦ Μωάμεθ μέσω τοῦ Κορανίου.

Μία πολύ ἐνδιαφέρουσα παράμετρος εἶναι ἡ δομή τοῦ Ἰσλάμ. Τό Ἰσλάμ στηρίζεται σέ δύο θεμέλια, τό ἓνα εἶναι ὁ προφήτης Μωάμεθ ὡς “ὁ τελευταῖος προφήτης τοῦ Ἀλλάχ”, συνοδευμένος ἀπό τό Χαντίθ οἱ διδασκαλίες του, ὅπως τίς ἀναφέρουν οἱ συνοδοί του) καί τό δεύτερο εἶναι τό Κοράνιο πού ἀποκαλεῖται “ὁ λόγος τοῦ Ἀλλάχ” συνοδευμένος ἀπό τήν σούννα (οἱ πράξεις τοῦ Μωάμεθ). Καί ἀναρωτιόμαστε:

Ἐάν ὁ ἰσχυρισμός ὅτι «ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ τελευταῖος προφήτης τοῦ Ἀλλάχ» στηρίζεται στό Κοράνιο, καί ἡ ἀποδοχή τοῦ Κορανίου ὡς «ὁ λόγος τοῦ Ἀλλάχ» στηρίζεται στό ὅτι τό ἐγγυᾶται ὁ Μωάμεθ, ὡς «προφήτης τοῦ Ἀλλάχ», αὐτό εἶναι «κυκλικός συλλογισμός», τοῦ ὁποῖου τά δύο σκέλη στηρίζονται τό ἓνα στό ἄλλο, καί, συνεπῶς καί τά δύο παραμένουν ἐντελῶς ἀστήρικτα.

Παρομοίους ἰσχυρισμούς συναντᾶμε σέ πολλά θεμελιώδη κεφάλαια τοῦ Ἰσλάμ. Παρακάτω σᾶς παραθέτω ἓνα διάλογο μεταξύ χριστιανοῦ καί μουσουλμάνου περί τῆς προσωπικότητας τοῦ Μωάμεθ:

Μουσουλμάνος: «Ὁ Μωάμεθ ἦταν τό πιό τρανό παράδειγμα ἠθικότητας πού ὑπῆρξε ποτέ! Ἦταν τόσο εὐγενικός καί ἐπιεικής! Ποτέ δέν ἔκανε κακό σέ κανένα παρά μόνο σ' ἐκείνους πού πολεμοῦσαν τό Ἰσλάμ!»

Χριστιανός: «Τί ἔχετε νά πείτε γιά τούς τόσους ἄνδρες καί γυναῖκες πού δολοφόνησε»;

Μουσουλμάνος: «Ὁ Μωάμεθ δέν θά μπορούσε ποτέ νά διαπράξει τέτοια πράγματα, ἐπειδή ἦταν τό πιό ἠθικό παράδειγμα τοῦ κόσμου! Θά ἔπρεπε νά ντρέπονται οἱ παλαιότεροι καί στενότεροι φίλοι του, πού ἔγραψαν ἓνα σωρό ἀνήθικες ἱστορίες γιά αὐτόν!»

Χριστιανός: «Μά, ἀπό πού γνωρίζουμε ὅτι ἦταν τό πιό μεγάλο ἠθικό παράδειγμα πού ὑπῆρξε ποτέ»;

Μουσουλμάνος: «Ἀπό ὅλα τά ἱστορικά τεκμήρια!»

Χριστιανός: «Καί ὅλα ἐκεῖνα τά ἱστορικά τεκμήρια πού ἀποδεικνύουν ὅτι

όρισμένες φορές ήταν ένα πολύ κακό δείγμα ήθικης;»

Μουσουλμάνο: «Εκείνα τὰ τεκμήρια είναι όλα λάθος!»

Χριστιανός: «Πώς τὸ ξέρουμε ὅτι είναι λάθος;»

Μουσουλμάνος: «Ἐπειδὴ ὁ Μωάμεθ εἶναι τὸ μεγαλύτερο παράδειγμα ήθικῆς πού ὑπῆρξε ποτέ. Μὴν ἀκοῦς τί λένε οἱ πρῶιμοι Μουσουλμάνοι γιὰ τίς δολοφονίες, τὰ βασανιστήρια, τίς ληστείες, κλπ τοῦ Μωάμεθ. Νὰ ἀκοῦς μόνο τί λένε γιὰ τίς χειρονομίες τῆς καλοσύνης του!»

Ἔνας τέτοιος ἰσχυρισμός ἴσως νὰ πείθει τὸν Μουσουλμάνο πού ἔχει διδαχθεῖ ὅλη του τὴν ζωὴ πῶς ὁ Μωάμεθ ἦταν ήθικὰ ἀμεμπτος. Ὅμως, γιὰ ἕναν ἀμερόληπτο ἐρευνητὴ, ἡ λογικὴ αὐτὴ εἶναι ἀνόητη. Ἄν ἐπιθυμοῦμε νὰ προσδιορίσουμε ἂν ὁ Μωάμεθ ἦταν ἢ δὲν ἦταν ἕνα καλὸ παράδειγμα ήθικῆς, ἡ μόνη λογικὴ ἐπιλογή μας εἶναι νὰ ἐξετάσουμε τὰ πιὸ πρῶιμα καὶ πιὸ ἀξιόπιστα γραπτά, καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιήσουμε αὐτὰ ἀκριβῶς, προκειμένου νὰ ἀποκτήσουμε μιὰ συνολικὴ εἰκόνα τοῦ χαρακτήρα του. Ἄν κάποιος Μουσουλμάνος ἐπιθυμῆ νὰ φέρει ἀντίρρηση γιὰ κάποια ἱστορία μὲ τὸν Μωάμεθ, ὀφείλει νὰ τὸ κάνει πάνω σὲ ἱστορικὲς βάσεις, καὶ ὄχι δογματικὲς.

Ἰσχυρίζεται τὸ Ἰσλάμ, ὅτι τὸ Κοράνιο ὑπαγορεύθηκε στὸν Μωάμεθ ἀπὸ τὸν... ἀρχάγγελο Γαβριήλ(!) μὲ πολλὲς ἐμφανίσεις τοῦ τελευταίου, σὲ μιὰ σπηλιά. Ὅμως ἔχουμε πολλὰ στοιχεῖα ἀπὸ γνήσιες μουσουλμανικὲς πηγές, στοιχεῖα πού ἀφήνουν νὰ ἐννοηθεῖ πῶς ὁ Μωάμεθ ἦταν ἀνισόρροπος, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴν παιδικὴ του ἡλικία. Οἱ γονεῖς του ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ζωὴ ὅταν ἦταν μικρός, ἔτσι ἀνατράφηκε ἀπὸ τὸν παπποῦ καὶ τὸν θεῖο του. Ὁ Μωάμεθ εἶχε μιὰ παραμὰνα πού τὸν φρόντιζε πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς μητέρας του. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀφηγεῖται τὸ ἐξῆς παράξενο περιστατικὸ, πού συνέβη ὅταν ὁ Μωάμεθ ἦταν σὲ παιδικὴ ἡλικία:

«Λίγους μῆνες μετὰ τὴν ἐπιστροφή μας, ἐκεῖνος (ὁ Μωάμεθ) καὶ ὁ ἀδελφός του ἦταν μαζί μὲ τὰ πρόβατὰ μας, πίσω ἀπὸ τίς σκηνές, ὅταν ὁ ἀδελφός του ἦρθε τρέχοντας καὶ μᾶς εἶπε: “Δύο ἄνδρες ντυμένοι στὰ λευκά, ἄρπαξαν ἐκεῖνον τὸν Qurayshī ἀδερφό μου καὶ τὸν ἔριξαν κάτω καὶ τοῦ ἀνοιξαν τὴν κοιλιά καὶ τὸν ταρακουνοῦσαν.” Τρέξαμε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν βρήκαμε νὰ στέκεται ὄρθιος, μὲ πρόσωπο μελανιασμένο. Τὸν πιάσαμε καὶ τὸν ρωτήσαμε τί συμβαίνει. Ἐκεῖνος εἶπε “Δύο ἄνδρες μὲ λευκὸ ἔνδυμα ἦρθαν καὶ μὲ ἔριξαν κάτω καὶ μοῦ ἀνοιξαν τὴν κοιλιά καὶ ἔψαχναν μέσα της, ἀλλὰ δὲν ξέρω τί γύρευαν νὰ βροῦν.” Ἔτσι τὸν πήγαμε πίσω στὴν σκηνὴ μας.

Ὁ πατέρας του μοῦ εἶπε, “Φοβᾶμαι πῶς τὸ παιδί ἔπαθε ἐγκεφαλικό, ὅποτε πηγαίνετε τὸν πίσω στὴν οἰκογένειά του, πρὶν ἐκδηλωθεῖ τὸ ἀποτέλεσμα.” Ἔτσι τὸν πήραν στὰ χέρια τους καὶ τὸν ἔφεραν στὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ρώτησε γιὰ τί τὸν φέραμε πίσω, ἀφοῦ ἐγὼ εἶχα τόση ἔγνοια γιὰ τὴν καλοπέρασή του καὶ ἐπιθυμοῦσα τόσο πολὺ νὰ τὸν κρατῶ κοντὰ μου”. Τῆς εἶπα: “Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε τὸ παιδί μας νὰ ζήσει μέχρι τώρα, καὶ ἐγὼ ἔκανα τὸ καθήκον μου. Φοβᾶμαι, ὅμως, πῶς κάποιο κακὸ θὰ τὸ βρεῖ, ἔτσι τὸ ἔφερα πίσω σὲ σένα, ὅπως τὸ εἶχες ζητήσει.” Μὲ ρωτοῦσε τί εἶχε συμβεῖ, καὶ δὲν μὲ ἀφηνε σὲ ἡσυχία, μέχρι νὰ τῆς πῶ. Ὅταν μὲ ρώτησε ἂν φοβόμουν πῶς εἶχε καταληφθεῖ ἀπὸ δαιμόνιο τὸ παιδί, ἐγὼ ἀπάντησα πῶς πράγματι αὐτὸ φοβόμουν».

Δὲν ἦταν μόνο ἡ παραμὰνα τοῦ Μωάμεθ πού εἶχε φοβηθεῖ γιὰ

δαιμονοληψία του Μωάμεθ. Ο ίδιος ο Προφήτης είχε φτάσει στο ίδιο ακριβώς συμπέρασμα, όταν άρχισε να λαμβάνει “ἀποκαλύψεις” από τον... Αρχάγγελο Γαβριήλ. Μία ολοκληρωμένη αναφορά της πρώτης επαφής του Μωάμεθ με τον Γαβριήλ βρίσκεται καταγεγραμμένη στο Sirat Rasul Allah:

«Όταν ήταν ή νύχτα που ο Θεός τον τίμησε με την αποστολή του, δείχνοντας έλεος στους δούλους Του με τον τρόπο αυτό, ο Γαβριήλ του έφερε την εντολή του Θεού. “Μέ επισκέφθηκε”, είπε ο απόστολος του Θεού, “τήν ώρα που κοιμόμουν, με ένα κάλυμμα κεντημένο, πάνω στο οποίο ήταν κάτι γραμμένο, και με πρόσταξε, “Διάβασε!” Έγώ τον ρώτησα, “Τί να διαβάσω;” Εκείνος τό πίεσε πάνω μου τόσο δυνατά, που νόμιζα πώς ήταν ο θάνατος. Μετά μέ άφησε, και ξαναείπε: “Διάβασε!” Έγώ τον ρώτησα “Τί να διαβάσω;” Και εκείνος μέ ξαναπίεσε μέ αυτό πάλι, τόσο, ώστε να νομίζω πώς ήταν ο θάνατος, και μετά μέ άφησε πάλι, και μου είπε “Διάβασε!”. Εγώ πάλι τον ρώτησα “Τί να διαβάσω;”. Μέ ξαναπίεσε για τρίτη φορά: πάλι τόσο ώστε να νομίζω πώς είναι ο θάνατος, και μου είπε “Διάβασε!” Έγώ τον ρώτησα, “Τί να διαβάσω λοιπόν;” – και αυτό τό είπα, μόνο για να άπαλλάξω τον έαυτόν μου από αυτόν, μήπως μου κάνει τό ίδιο ξανά. Εκείνος μετά είπε: “Διάβασε, έν όνόματι του Κυρίου σου που δημιούργησε. Που δημιούργησε τον άνθρωπο από αίμα πηγμένο.

Διάβασε! Ο Κύριός σου είναι ο πιο ωφέλιμος. Είναι αυτός που δίδαξε μέ την πένα. Που δίδαξε εκείνο που δέν ήταν γνωστό στους ανθρώπους.”

Έτσι, λοιπόν, τό διάβασα, και εκείνος άποχώρησε από μένα. Και έγώ ξύπνησα από τον ύπνο μου, και ήταν σαν να γράφτηκαν εκείνα τά λόγια πάνω στην καρδιά μου».

Όλα τά παραπάνω μπορεί να προβληματίζουν ανθρώπους άδαείς αλλά όχι πιστούς Ορθοδόξους Χριστιανούς. Γιατί έμείς γνωρίζουμε ότι ο αρχάγγελος Γαβριήλ είναι θεός ύπηρέτης του Χριστού και όχι άφεντικό Του, όπως έμφανίζεται στον Μωάμεθ.

Έδώ άρμόζει να θυμίσουμε τά σοφά λόγια του π. Έπιφανίου Θεοδωροπούλου, τον φωτισμένο συλλογισμό του, με τον οποίο ξεκαθαρίζεται άπλά αλλά τελεσίδικα τό θέμα Ίσλάμ: «Έάν τό Κοράνιο είναι άληθινό, δέν τό χρειαζόμεθα, άφου τό Κοράνιο δέχεται ότι ο Χριστός είναι προφήτης, και ο Χριστός μάς είπε ότι “χωρίς έμου ου δύνασθε ποιείν ουδέν”. Έάν ο Χριστός δέν είναι προφήτης, τότε τό Κοράνιο λέει ψέματα, όποτε πάλι μάς είναι άχρηστο»!

A. T.

Μουσουλμανοποίηση τῆς Ἀγγλίας ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΝΤΑΙ ΣΕ ΤΖΑΜΙΑ!

Στὴν Μ. Βρετανία ἔχει γίνεи συνήθεια πλέον, χριστιανικοὶ Ναοὶ νὰ μετατρέπονται σὲ Τζαμιά. Σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις ὁ μουσουλμανικὸς πληθυσμὸς τῶν περιοχῶν εἶναι αὐξημένος καὶ οἱ ἀρχές μὲ εὐκολία δέχονται νὰ παραχωρήσουν Ναοὺς στοὺς μουσουλμάνους. Τὴν ἴδια ὥρα οἱ ἐκκλησίες ἀδειάζουν!

Σύμφωνα μὲ δημοσίευμα τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδας Daily Mail, σὲ περίπου

30 χρόνια περισσότεροι θὰ εἶναι οἱ μουσουλμάνοι ποὺ θὰ πηγαίνουν σὲ Τζαμιά, παρὰ οἱ χριστιανοὶ ποὺ θὰ ἐκκλησιάζονται! Τὸ ἔτος 2035, θὰ ὑπάρχουν περίπου 1.96 ἑκατομμύρια ἐνεργοὶ θρησκευόμενοι μουσουλμάνοι στὴν Βρετανία, σὲ σχέση μὲ 1.63 ἑκατομμύρια ἐνεργῶν χριστιανῶν, σύμφωνα μὲ ἔρευνα ἑνὸς θρησκευτικοῦ think-tank. Ἔως 4.000 ἐκκλησίες θὰ ἔχουν κλείσει μέχρι τὸ 2020, ἐφ' ὅσον συνεχιστεῖ ἡ συρρίκνωση τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ, ποὺ

μοιάζει ἀδύνατον νὰ σταματήσει. Ἡ ἔρευνα ποὺ παρουσίασε τὸ θρησκευτικὸ think-tank, μάλιστα ἀναφέρει ὅτι ἀκόμα καὶ οἱ Ἰνδοῦιστές θὰ φτάσουν καὶ θὰ ξεπεράσουν τοὺς χριστιανούς τὸ ἔτος 2050! Μάλιστα, ἐντυπωσιακὰ εἶναι καὶ τὰ ποσοστὰ ἀθεΐας. Δημοσκοπηση ποὺ ἔγινε πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια ἔδειχνε ὅτι μόνις τὸ 40% τῶν Βρετανῶν πιστεύει στὸν Θεό, ἐνῶ τὸ 35% ἀρνεῖται τὴν ὑπαρξὴ Του.

Σὲ ἄρθρο του ὁ, Πακιστανικῆς καταγωγῆς, Ἀγγλικανὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Rochester Michael Nazir-Ali δηλώνει: «Σὲ λιγότερο ἀπὸ 50 χρόνια, ἡ Βρετανία ἔχει μεταβληθεῖ ἀπὸ μία κοινωνία μὲ ἀναγνωρισμένη Χριστιανικὴ βᾶση σὲ μία κοινωνία ποὺ περιγράφεται ὅλο καὶ συχνότερα ἀπὸ πολιτικούς καὶ δημοσι-

ογράφους ως «πολυθρησκευτική». Σημειώνει επίσης πώς υπάρχουν περιοχές που έχουν μεταβληθεί σε «άβατο» για άτομα άλλης θρησκείας ή φυλής, τα οποία δυσκολεύονται να ζήσουν ή να εργασθούν λόγω της έχθρότητας που αντιμετώπιζουν.

Ἡ προσπάθεια ἰκανοποιήσεως τῶν αἰτημάτων τῶν μουσουλμάνων καὶ ὁ παραγκωνισμὸς τῶν Χριστιανῶν καταγράφηκε σὲ μία ἐμπιστευτικὴ ἔκθεση ποὺ συνέταξε ὁ Guy Wilkinson, ὁ διαθρησκευτικὸς σύμβουλος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Canterbury Dr Rowan Williams. Ἡ ἔκθεση ποὺ ἔχει τίτλο «Συνοχὴ καὶ Ἐνσωμάτωση» παρατηρεῖ ὅτι οἱ κυβερνητικὲς προσπάθειες γιὰ νὰ ἐνσωματωθοῦν οἱ μειονοτικὲς θρησκευτικὲς κοινότητες ἔχουν φέρει τὰ ἀντίθετα ἀπὸ τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα, καθὼς ἡ κοινὴ εἶναι πιὸ ἀπομονωμένη ἀπὸ ποτέ.

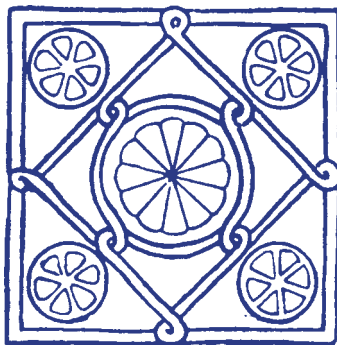
Ἡ ἔκθεση ἀποκαλεῖ τὴν προσπάθεια τῆς κυβέρνησης τῶν Ἑργατικῶν νὰ ἐπιβάλλει τὴν πολυπολιτισμικότητα ὡς «σχιζοφρενικὴ», ἐνῶ κάνει λόγο γιὰ προνομιακὴ μεταχείριση τῆς μουσουλμανικῆς κοινότητας, παρὰ τὸ μικρὸ τῆς μέγεθος, κάτι ποὺ κατὰ τὴν ἔκθεση δείχνει ὅτι προωθεῖται μίᾳ κρυφῇ ἀτζέντα εἰς βάρος τῆς πλειονότητας.

Ὁ Stephen Gash τῆς ὁμάδας “Stop the Islamisation of Europe” σημειώνει : «Δὲν ὑπάρχουν καθεδρικοὶ ναοὶ στὴν Μέκκα, ὅπως καὶ ὑπάρχουν ἐκεῖ περιοχὲς ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του μὴ μουσουλμάνος. Τώρα οἱ ἐδῶ μουσουλμάνοι δημιουργοῦν “μίνι Μέκκες” σὲ ὅλη τὴν Ἀγγλία!»

Αὐτὰ ἄς τὰ μελετήσουμε μὲ σοβαρότητα, γιὰτὴν Πατρίδα μας τώρα γίνεται ἡ ἀρχή.

Ὅπως διαπιστώνετε καὶ σεῖς, οἱ Κυβερνήσεις τῶν Ἐθνῶν ὑπηρετοῦν πλέον ἀνοικτὰ καὶ ξεκάθαρα τὸ καταχθόνιο σχέδιο ποὺ θὰ ἐξελιχθεῖ σὲ δύο στάδια. Πρῶτα θὰ πληγῇ ἡ χριστιανικὴ πίστη μὲ βάρβαρες θρησκείες καὶ ἔπειτα ἡ Μασωνία θὰ καταργήσῃ ὅλες τὶς θρησκείες γιὰ νὰ προετοιμασθῇ ὁ ἐρχομὸς τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τὸ νέο βιβλίο τοῦ Dan Brown, ποὺ παρουσιάζουμε σήμερα, κάνει τὴ σχετικὴ προετοιμασία, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ βάση, δηλαδὴ τὸ ἀναγνωστικὸ κοινό!...

Ο DAN BROWN ΣΕ ΔΙΑΤΕΤΑΓΜΕΝΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Tόν μήνα πού μᾶς πέρασε κυκλοφορήθηκε ἡ πρώτη ἔκδοση (ἀγγλικά) τοῦ νέου βιβλίου τοῦ Dan Brown, μέ τίτλο The Lost Symbol (Τό Χαμένο Σύμβολο). Ἡ ἑλληνική του μετάφραση θά κυκλοφορηθεῖ μέσα στόν Ὀκτώβριο.

Ὁ συγγραφέας αὐτός ἔγινε διάσημος σ' ὅλο τόν κόσμο ἀπ' τή σφοδρή του ἐπίθεση ἐναντίον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας –τὴν ὁποία φαίνεται ὅτι μισεῖ μέ σφοδρότητα– ὅπως καί ἀπό τὴν περίφημη θεωρία του περί τοῦ «ἱεροῦ θηλυκοῦ», δηλαδή τὴν «διαδοχή» τῶν θηλυκῶν «ἀπογόνων» τοῦ Χριστοῦ!!!

Αὐτές οἱ θεωρίες του, ξεσήκωσαν πολλές ἀντιδράσεις σ' ὅλο τόν κόσμο, ἀντιδράσεις πού, σέ τελική ἀνάλυση, καθόλου δέν τόν ἔβλαψαν, ἀλλά, ἀντίθετα, τόν ὠφέλησαν πολύ. Πρῶτα-πρῶτα, τόν διαφήμισαν δωρεάν καί βοήθησαν στό νά διαδοθοῦν σέ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους οἱ ἰδέες του καί, ὕστερα, τόν ἔκαναν πλούσιο καί διάσημο.

Τό ἀποτέλεσμα εἶναι, τό νέο του αὐτό βιβλίο νά κυκλοφορηθεῖ σέ 6.500.000 ἀντίτυπα ἢ πρώτη ἔκδοση, πρᾶγμα πού ἀποτελεῖ πρωτοφανές ἐκδοτικό γεγονός!

Στό καινούριο του, λοιπόν, ἔργο, ὁ συγγραφέας μᾶς λύνει ἐπιτέλους τὴν ἀπορία τί στό καλό νά εἶχε στό νοῦ του ὅταν ἔγραφε τίς γνωστές βλακώδεις θεωρίες του γιά τό Χριστό, οἱ ὁποῖες δέν ἔπειθαν οὔτε μικρά παιδιά, παρά μόνο τούς φανατικούς μικρονοϊκοὺς ἀντίθεους ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν μεγαλύτερη χαρά ἀπό τό νά συκοφαντοῦν καί νά βλασημοῦν τόν Θεό-Λόγο.

Στό νέο βιβλίο, ὁ κύριος D.B. μᾶς καθιστᾷ σαφές ὅτι, ἡ μόνη ἰδανική πολιτεία, ἡ μόνη τέλεια καί ἀγνή καί πραγματική ἀδελφότητα τοῦ κόσμου μας, εἶναι ... ἡ Μασωνία!...

Ἡ καρδιά –λέει– τῆς σύγχρονης αὐτοκρατορίας πού ἔχει χιστεῖ πάνω στά πρότυπα καί τίς ἀρετές τῆς πρώτης Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας –δηλ. ἡ Οὐάσινγκτον– εἶναι χιισμένη ἀπό τρεῖς διάσημους Μασόνους: τόν Τζῶρτζ Οὐάσινγκτον, τόν Βενιαμίν Φρανκλῖνο καί τόν –λιγώτερο γνωστό– πρῶτο της ἀρχιτέκτονα, τόν Pierre L' Enfant, τοῦ ὁποῖου, σημειωτέον, τό φάντασμα γυρίζει ἀκόμη στό Καπιτώλιο ζητώντας νά πληρωθεῖ!

Αὐτοί, λοιπόν, οἱ πρῶτοι θεμελιωτές τῆς πρωτεύουσας τῆς κοσμοκράτειρας Ἀμερικῆς, ἔβαλαν τούς ἀκρογωνιαίους λίθους τῆς πόλης σέ συγκεκριμένες ἡμερομηνίες πού εἶχαν μελετηθεῖ ἀπό ἀστρολογικῆς ἀπόψεως, ὥστε τὰ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ νά εἶναι εὐνοϊκά καί γιά τὴν πόλη καί γιά τὴν αὐτο-

κρατορία πού τότε ἴδρυναν.

Ἡ Μασωνία, λοιπόν, εἶναι τό μόνο ἰδανικό ἐγκαθίδρυμα ἐπί τῆς γῆς γιατί, ἐνῶ ἔχει μυστικά, δέν εἶναι μυστική καί, ἐνῶ ἔχει τελετουργικό, δέν εἶναι θρησκεία!

Μυστικά ἔχει, γιατί πρέπει νά φυλάξει κάποια ἱερά ἀπό τούς ἀμήτους, ὅπως π.χ. ἡ ἐταιρεία Coca-Cola φυλάει καλά κρυμμένο τό μυστικό τῆς συνταγῆς τοῦ ποιοῦ της. Ἔτσι καί ἡ Μασωνία, κρύβει τά μυστικά της, ἀλλά δέν κρύβει τήν ὑπαρξή της!

Θρησκεία δέν εἶναι, γιατί δέν ἔχει τά τρία χαρακτηριστικά πού ἔχουν ὅλες οἱ θρησκείες: 1) τή διαβεβαίωση, 2) τήν πίστη καί 3) τήν κατήχηση. Ἡ Μασωνία δέν διαβεβαιώνει κανένα ὅτι ὑπάρχει αἰώνια ζωή, δέν ἔχει συγκεκριμένη δογματική θεολογία καί δέν θέλει νά προσηλυτίσει κανένα. Ἄρα, δέν εἶναι θρησκεία.

Ἀπ' τήν ἄλλη, ὅμως, δέν εἶναι οὔτε καί ἄθεη κάστα γιατί, προϋπόθεση τοῦ νά γίνεις Μασῶνος, εἶναι νά πιστεύεις σέ μιά ἀνώτερη δύναμη! Ἀπλῶς, οἱ Μασῶνοι δέν ὀνομάζουν αὐτή τή δύναμη μέ τά γνωστά ὀνόματα πού τῆς ἔχουν δώσει οἱ γνωστές θρησκείες: Θεός, Ἀλλάχ, Βούδας. Οἱ Μασῶνοι ὀνομάζουν γενικά τήν δύναμη αὐτή σάν Ἀνώτατο Ὄν, ἢ σάν Μεγάλο Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος καί, ἔτσι, ἔχουν τή δυνατότητα νά ἐνώνουν ὅλες τίς διαφορετικές θρησκείες μαζί. Ἐπομένως, στόν καιρό μας, πού οἱ ἄνθρωποι ἀλληλοσκοτιώνονται γιά τό τίνος ὁ Θεός εἶναι καλύτερος, αὐτή ἡ πολιτική τῆς ἀνοχῆς καί τῆς εὐρύτητας, εἶναι ὅ,τι καλύτερο μπορεῖ νά ὑπάρξει!...

Καί μή βιαστεῖτε νά κατηγορήσετε τή Μασωνία ὅτι ἔχει τελετές μύησης καί ἄλλες συμβολικές συγκεντρώσεις. Σκεφτεῖτε ὅτι καί ἐσεῖς μαζευόσαστε στήν εἰδωλολατρική γιορτή τοῦ θεοῦ-ἡλίου, τοῦ Ρᾶ καί γονατίζετε μπροστά σ' ἕνα ἀρχαῖο ὄργανο μαρτυρίου καί τρῶτε, τελετουργικά, σάρκα καί πίνετε, τελετουργικά, αἷμα!...

Ἐπομένως, ἀντί νά κατηγοροῦμε τή Μασωνία, πρέπει ὅλοι νά μιμηθοῦμε τήν ἀλληλεγγύη καί τήν ἀγνόητα τῶν προθέσεων τῶν μελῶν της καί νά τούς παραδώσουμε τά ἡνία, γιά νά ὀδηγήσουν τήν ἀνθρωπότητα ἀπό τό καλό στό καλύτερο καί ἀπό μακαριότητα σέ μακαριότητα σιούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων, ἀμήν.

Τά τελευταῖα δέν τά λέει ὁ D.B. ἀλλά τά συμπληρώνω ἐγώ, ἀφοῦ, τέτοια τελειότητα, πιά, δέν εἶναι νά τήν ἀφήνεις νά πάει χαμένη! Τήν ἀρπάζεις καί τήν κρατᾶς καί τήν προσέχεις νά μή σοῦ φύγει!...

Πέρα ἀπό τά ἀστεῖα, ὅμως, νομίζω ὅτι εἶναι καιρός, ὅλοι μας, νά δοῦμε σοβαρά τήν κατάσταση τοῦ κόσμου καί νά ἀναρωτηθοῦμε πρὸς τά ποῦ πηγαίνει ἡ ζωή μας. Ἡ ἐπιφάνεια μᾶς παρουσιάζεται ὅπως θέλουν νά μᾶς τήν παρουσιάσουν. Κι οἱ ἄνθρωποι “ψάχνονται” καί ψάχνουν νά βροῦν ἄκρη. Καί, γιά νά θυμηθοῦμε τόν Φιλόστρατο πού ἐνέπνευσε τόν Καβάφη: Θεοί γάρ μελλόντων, ἄνθρωποι δέ γιγνομένων, σοφοί δέ προσιόντων αἰσθάνονται...

Νινέττα Βολουδάκη

ΘΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ ΝΑ ΒΛΕΠΟΥΝ Ή ΘΑ ΣΤΡΑΒΟΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΜΕΙΣ;

Μιά πρόσφατη διαφημιστική καμπάνια μεγάλης εταιρείας τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών έχει σάν σλόγκαν: «Βλέπουμε τόν κόσμο ὅπως ἐσύ. Όλο διασκέδαση!»

Τό σκεπτικό στό ὁποῖο βασίστηκε ἡ διαφήμιση γιά νά πετύχει τό στόχο της, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά ἐπικρατέστερα μηνύματα πού προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπο νά ἀναδυθοῦν καί νά υἱοθετηθοῦν ἀπό τήν κοινωνία μας σήμερα: «Μήν ἀλλάζετε τόν τρόπο πού βλέπετε. Θά ἀλλάξουμε ὅλοι οἱ ἄλλοι γύρω σας γιά νά βλέπετε αὐτό πού θέλετε!»

Ἄνεκαθεν ἦταν κοινωνικά ἀποδεκτό ὅτι ὁ πελάτης ἔχει πάντα δίκιο καί πῶς ὁ πωλητής, ἢ αὐτός πού παρεῖχε τήν κάθε ὑπηρεσία, ἔπρεπε νά προσαρμόζεται στίς ἐντολές τοῦ πελάτη. Ἐξελισσόμενη αὐτή ἡ «πελατειακή» σχέση, μᾶς ὁδήγησε σέ μιά νέα παραδοχή, πού ἔχει καθιερωθεῖ καί στήν παιδαγωγική τῶν παιδιῶν, ὅτι, δηλαδή πρέπει νά βλέπουμε μέ τά μάτια τῶν παιδιῶν καί νά διαμορφώνουμε τίς συνθηκες γύρω τους σύμφωνα μέ τήν ὀπτική τους.

Παρατηροῦμε, συνεπῶς, στήν σημερινή παιδαγωγική μέθοδο, ὅτι οἱ προσπάθειες τῶν γονέων δέν ἐπικεντρώνονται στό πῶς θά διαμορφώσουν τήν ὑγιή πνευματική ὄραση τῶν παιδιῶν τους, ἀλλά προσπαθοῦν νά προσαρμόζουν τίς συνθηκες τοῦ σπιτιοῦ τους σύμφωνα μέ τό πῶς βλέπουν τά παιδιά σέ κάθε ἡλικία. Φροντίζουμε δηλαδή οἱ γονεῖς νά βλέπουν τά παιδιά μας αὐτά πού τά εὐχαριστοῦν, νά ἔχουν αὐτά πού ἐπιθυμοῦν καί προσπαθοῦμε γενικά νά ἀποφεύγουν τίς δυσκολίες.

Όταν τά παιδιά εἶναι μικρά, τά πράγματα εἶναι πιό εὐκόλα, καθώς τό ὀπτικό τους πεδίο εἶναι ἐλεγχόμενο. Μέσα στό σπίτι βλέπουν αὐτά πού θέλουμε ἐμεῖς νά τούς ποῦμε καί, μή ἔχοντας ἄλλα ἐρεθίσματα, δείχνουν ὅτι αὐτά πού βλέπουν εἶναι καί αὐτά πού ἐπιθυμοῦν.

Όσο προχωρεῖ ὁμως ἡ ἡλικία, βλέπουμε ὅτι ἡ ὄρασή τους ἀλλάζει. Μπερδεύονται μέ τό πλῆθος τῶν ἐρεθισμάτων, τῶν θεωριῶν καί τῶν προτύπων πού προβάλλονται μπροστά τους καί, τελικά, ὅταν δέν ἔχουν τά σωστά φίλτρα γιά νά φιλτράρουν τά μηνύματα πού εἰσπράττουν, ὁδηγοῦνται στόν «στραβισμό». Ἐπιλέγουν ἄλλα πρότυπα, ἄλλα ἰνδάλματα, ἄλλη ὀπτική γιά τή ζωή, ἐπιλογές στίς ὁποῖες, θεωρητικά τουλάχιστον, ἐμεῖς εἴμαστε ἐντελῶς ἀντίθετοι. Καί τότε διαπιστώνουμε ὅτι ὄχι μόνο δέν ἔμαθαν τίποτε ἀπό αὐτά πού νομίζαμε ὅτι ἔβλεπαν στό σπίτι μας, ἀλλά συνειδητοποιοῦμε ὅτι τώρα δέν μποροῦμε νά κάνουμε τίποτα γιά νά τά συγκρατήσουμε. Ξαφνικά

βλέπουμε μπροστά μας τόσο έντονο τό θέλημά τους, ὥστε ἀντιλαμβανόμαστε πὼς ὅτι καί νά ποῦμε δέν ἀλλάζει τίποτε στήν θεώρηση τοῦ κόσμου πού διαμόρφωσαν.

Ὅταν τό συνειδητοποιήσουμε αὐτό, ἡ πρώτη ἀντίδρασή μας εἶναι νά «βάλουμε κι ἐμεῖς νερό στό κρασί μας» καί νά ποῦμε στόν ἑαυτό μας ὅτι «τώρα πρέπει νά δῶ κι ἐγὼ πῶς βλέπει τό παιδί μου γιά νά τό βοηθήσω καί νά μήν ἀπομακρυνθεῖ ἀπό μένα». Ἀντί δηλαδή, ὅταν ἦταν μικρά νά τά μάθουμε πῶς νά βλέπουν σωστά, προσπαθοῦμε τώρα πού μεγάλωσαν νά δοῦμε ἐμεῖς πῶς βλέπουν αὐτά, μήπως καί καταφέρουμε νά τά πείσουμε νά ἀλλάξουν! Μιά τέτοια τακτική, ὅμως, κρύβει τόν κίνδυνο νά ὀδηγηθοῦμε κι ἐμεῖς σέ λάθος προοπτική ἀντί νά διορθώσουμε τήν ὄρασή τους.

Τό νά λέμε ὅτι πρέπει νά βλέπουμε μέ τά μάτια τοῦ παιδιοῦ, δέν σημαίνει ὅτι πρέπει νά τό καλοπιάνω γιά νά μήν ἀντιστέκεται σέ αὐτά πού θέλω νά τοῦ πῶ. Σημαίνει ὅτι πρέπει νά καταλαβαίνω πῶς βλέπει τό παιδί γιά νά μπορῶ νά τοῦ ἐξηγήσω τί εἶναι αὐτό πού βλέπει.

Αὐτό ὅμως προϋποθέτει ὅτι καί τό παιδί θά πρέπει νά θελήσει νά δεῖ αὐτό πού τοῦ δείχνουμε. Δηλαδή ἡ τακτική αὐτή πρέπει νά λειτουργεῖ ἀμφίδρομα. Δέν μπορεῖ μόνο ὁ παιδαγωγός νά προσαρμόζεται σέ αὐτά πού βλέπει τό παιδί ἀλλά πρέπει νά στρέφει καί τό παιδί ἐκεῖ πού τοῦ δείχνει. Σ' αὐτό τό σημεῖο νομίζω ὅτι οἱ περισσότεροι γονεῖς χάνουμε τό παιχνίδι. Ἐμεῖς υἱοθετοῦμε διαρκῶς μία ὀπτική «χαμαιλέοντος» ἡ ὁποία προσαρμόζεται σέ αὐτό πού μᾶς λένε τά παιδιά ὅτι βλέπουν, ἀκριβῶς ὅπως λέει ἡ διαφήμιση: «ὁ κόσμος εἶναι ὅπως τόν βλέπεις (ἄρα θέλεις) ἐσύ!» Ἔχουμε τόσο πολύ «καλομάθει» τά παιδιά μας σήμερα, ὥστε θεωροῦν ἀδιανόητο νά κοιτάξουν κάτι πέρα ἀπό αὐτό πού θέλουν νά δοῦν! Δέν κάνουν τόν κόπο οὔτε νά σκεφτοῦν κάτι πέρα ἀπό τόν ἑαυτό τους. Δέν τά ἔχουμε ἀσκήσει νά δουλεύουν τό μυαλό τους καί κυρίως τούς καλλιεργοῦμε ἕναν ὑπέρμετρο ἐγωκεντρισμό. Κάθε νέα γενιά φαίνεται ὅτι βγαίνει πιό εὐαίσθητη ἀπό τήν προηγούμενη. Τά παιδιά δέν μποροῦν νά ἀντέξουν, ἂν δέν ἀσχολοῦνται ὅλοι οἱ γύρω τους μαζί τους.

Τί φταίει γι' αὐτόν τόν ἐγωκεντρισμό τῶν παιδιῶν μας; Φταῖνε οἱ δικές μας ἐνοχές γιά τό χρέος πού δέν κάνουμε καί προσπαθοῦμε νά τίς ἐξισορροπήσουμε κάνοντας ὅ,τι μᾶς προστάξουν τά παιδιά; Φταίει ἡ ὑπερκαταναλωτική κοινωνία πού μᾶς δημιουργεῖ ἐπίπλαστες ἀνάγκες; Φταῖνε οἱ γονεῖς μας πού δέν μᾶς καλομάθαιναν, ὅσο θέλαμε, καί ἤρθαμε ἐμεῖς οἱ προοδευτικοί γονεῖς νά καλομάθουμε τά παιδιά μας γιά νά μήν αἰσθάνονται γιά μᾶς ὅ,τι αἰσθανόμαστε ἐμεῖς γιά τούς γονεῖς μας; Ὅ,τι κι' ἂν φταίει, πάντως, τό βέβαιο εἶναι πῶς τά παιδιά σήμερα δέν πατᾶνε γερά στά πόδια τους οὔτε ἔχουν τήν δύναμη νά ἀτενίσουν τόν κόσμο ὅπως εἶναι.

Τήν ἴδια τακτική ἀκολουθοῦμε καί στόν τρόπο ἐπικοινωνίας μας μέ τά παιδιά ὅταν εἶναι βρέφη. Τούς μιλάμε σέ "εἰδική" διάλεκτο, γιά νά καταλα-

βαίνουν τάχα τήν δική τους γλώσσα. Λέμε για παράδειγμα «πᾶμε ἄτα», ἀντί νά ποῦμε «πᾶμε βόλτα». Γιατί ἄραγε τό «ἄτα» μπορεῖ ἕνα μωρό νά τό καταλάβει πιά εὐκόλα ἀπό τή λέξη «βόλτα»; Ἐπειδή τό προφέρει πιά εὐκόλα;

Καί γι' αὐτήν τήν βρεφική διάλεκτο, ἡ παιδαγωγική θεωρία ἄρχισε νά ἀνασκευάζει τίς ἀπόψεις της, βλέποντας τήν δυσκολία τῶν παιδιῶν μεγαλώνοντας νά προσαρμοστοῦν στήν γλώσσα καί ἄρχισε νά συμβουλεύει τους γονεῖς νά μήν μιλοῦν μέ ἄλλες λέξεις στά μωρά, ἀλλά νά τούς μιλοῦν κανονικά, σάν σέ “μεγάλους”, γιά νά μήν ἀντιμετωπίζουν προβλήματα στήν ἐξέλιξη τῆς ὀμιλίας τους.

Στήν γλώσσα τό ἀντιληφθήκαμε τό πρόβλημα. Τό πῶς βλέπουν τά παιδιά πότε θά ἀρχίσει νά μᾶς ἀπασχολεῖ; Ὅταν μεγαλώσουν καί παγιωθοῦν στό θέλημά τους;

Πότε θά τά μάθουμε νά βλέπουν πέρα ἀπό αὐτά πού θέλουν; Μήπως ὅταν κι ἐμεῖς σταματήσουμε γιά λίγο νά βλέπουμε τόν κόσμο, ὅπως θέλουμε, καί στραφοῦμε λίγο στόν κόσμο ὅπως εἶναι; Καί σίγουρα δέν εἶναι ὅλο διασκέδαση! Θέλει ἀρκετό κόπο. Ὅσο ὅμως καί νά τόν ξορκίζουμε μακριά, δέν φεύγει, οὔτε ἀλλάζει μόνο μέ ξόρκια!

Μαρίνα Διαμαντή

Η ΚΑΡΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Στόν Ἱερό Ναό τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου στή Σκιάθο, ὅπως τοῦ ἀρμόζει, ἀναπαύεται ὁ Κοσμοκαλόγερος Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ὁ μέγας συγγραφέας καί ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, τό καύχημα τῆς Πατρίδος μας καί ἰδιαίτερος τῆς γενέτειράς του νήσου Σκιάθου.

Σήμερα πιά, ὅταν ἀναφέρεται κανεῖς στή Σκιάθο, ἀρκεῖ νά εἰπῇ

«τό νησί τοῦ Παπαδιαμάντη» καί ὅλοι καταλαβαίνουν.

Καί πράγματι. Ἐάν ἐπισκεφθῆ κάποιος αὐτό τό νησί στίς μέρες μας δέν ἔχει τίποτε ἄλλο νά θαυμάση, ἐκτός ἀπό τίς φυσικές καλλονές, παρά μόνο τό σπίτι καί τό περιβάλλον τοῦ Παπαδιαμάντη. Πρόσφατα προσετέθη καί τό ὑπέροχο ἱστορικό Μουσεῖο, ἔργο τῶν ἀόκνων φροντίδων τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. μονῆς Εὐαγγελισμοῦ, τοῦ Ἀρχιμ. Ἀγγέλου Λύσσαρη.

Τό λυπηρό εἶναι πῶς αὐτό τό νησί, παρά τόν πνευματικό κολοσσό πού ἀνέδειξε, βρίσκεται σέ πολύ χαμηλό πνευματικό ἐπίπεδο καί οἱ ἄνθρωποι του σχεδόν ἀνεπίδεκτοι πνευματικῆς μαθήσεως.

Ἦταν πνευματική ἐκπληξη γιά μᾶς ἡ πληροφορία ὅτι ἡ κἀρα τοῦ Παπαδιαμάντη ἔχει ἀποθησαυρισθεῖ στόν ἱερό Ναό τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου Σκιάθου καί χρωστοῦμε χάριτας στούς ἐφημερίους τοῦ Ναοῦ, τόν πρωτοπρεσβύτερο π. Ἰωάννη Κωσταρᾶ, πού ἔχει διασώσει μέ μεγάλη εὐλάβεια καί ἐπιμέλεια ὅλα τά κειμήλια τοῦ Ναοῦ, καί τόν νέον ἀρχιμανδρίτη -γέννημα καί θρέμμα τῆς Σκιάθου- π. Ἰωσήφ Κατσούρα, πού μᾶς ἐπέτρεψαν νά φωτογραφίσουμε τήν κἀρα καί τό κιβώτιο, στό ὁποῖο αὐτή φυλάσσεται.

Πιστεύουμε, ὅσο τοῦλάχιστον γνωρίζουμε, ὅτι στό περιοδικό μας βλέπουν γιά πρώτη φορά τή δημοσιότητα αὐτή ἡ πληροφορία μέ τίς σχετικές φωτογραφίες καί γι' αὐτό αἰσθανόμαστε ἰδιαίτερη χαρά καί ἱκανοποίηση.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ

* **Ἡ Αἱμοδοσία** πού εἶχε προγραμματισθεῖ γιά τίς 4 Ὀκτωβρίου ἀνεβλήθη λόγω τῶν ἐθνικῶν ἐκλογῶν καί θά πραγματοποιηθῇ τήν Κυριακή 20 Νοεμβρίου 2009.

Ἡ ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες μέ σκοπό νά βοηθηθοῦμε στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωί, μετά τήν Θ. Λειτουργία, ἀπό τίς 11³⁰ ἕως τίς 1³⁰ τό μεσημέρι, στήν Πνευματική μας Ἑστία (ὁδός Μαυρομικάλη 96), μέ γενικό θέμα **«Τό βιβλίο “Ἐξομολογήσεις” τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς»**.

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τούς ἀκροατές.

Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἕνα μικρό πρόγευμα

πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

* Τά **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** τῆς **ΤΡΙΤΗΣ**, ὁλοκληρώθηκαν 26 Μαΐου. Τά θεολογικά μαθήματα θά ἐπαναρχίσουν στίς 6 Ὀκτωβρίου 2009.

* **Ἡ ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** περάτωσε καί αὐτή τόν κύκλο τῶν σεμιναρίων στίς 26 Μαΐου καί θά ἐπαναλειτουργήσῃ στίς 3 Νοεμβρίου 2009.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό θέμα: **«Θέματα ἀπό τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη»**.

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

